

[Carsten Andersen]

sætte et projekt i gang i et efteruddannelsesforløb lokalt, hvor de bor, så de ikke skal rejse så langt, og jeg vil da bede arbejdsministeren om måske at spille med her. Jeg er enig med hr. Bjørn Elmquist i, at en rejse på 25 km den ene vej og 25 km den anden vej hver dag kan være temmelig vanskelig at have med at gøre. Hvis de kunne lave et lokalt kursus, hvor de måske kunne hale nogle lærerkræfter, noget video, noget simulator teknik ud, så de kunne få nogle ting op at stå, var det måske en vej, vi kunne gå.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Vi går tilbage til talerrækken.

Carsten Andersen (SF):

Arbejdsministerens redegørelse om den offensive arbejdsmarkedspolitik er nok mere offensiv i sit sprogbrug end i sit reelle indhold. Intentionerne er umiddelbart positive, det er nogle fine overskrifter, og der er da også nogle steder tilløb til gode initiativer.

Men det kan vel ikke komme bag på arbejdsministeren, at der er en hel del punkter, som SF ville have givet et ganske anderledes udspil, hvis vi talte om en offensiv arbejdsmarkedspolitik, og vi finder også, at der er en hel del af punkterne, der er hule, set i lyset af den politik, som regeringen ellers fører.

Vi kan godt erklære os enige i indledningen om, at arbejdsmarkedspolitik, erhvervs politik, uddannelses- og forskningspolitik er hjørnestene i den vækst- og beskæftigelses politik, som skal præge det danske samfund i de kommende år, men SF er dybt uenig med arbejdsministeren om den måde, som regeringen har sat hjørnestenene på, og vi synes heller ikke, at der er nogen som helst resultater på bordet, som batter noget i forhold til de problemer, vi har i samfundet i dag.

Lad mig tillade mig at tage udgangspunkt i Arbejdsministeriets rapport om arbejdsmarked og arbejdsmarkedspolitik, som netop er udsendt. Her støtter ministeren sig meget til, at det har været muligt at nedbringe arbejdsløshedstallet, og at der er etableret 130.000 nye arbejdspladser. Det skal ministeren ikke lastes for.

Men lad os gå bag ved tallene og se på, hvor de nye arbejdspladser er oprettet. Størstedelen finder vi i sektorer, hvor der ikke er ret meget eksport, men et stort hjemmemar-

kedsforbrug. Det er i hotel og restauration. Det er i detailhandelen, og det er i bygge og anlæg. Først på femtepladsen kommer eksportvirksomhederne. Det er oplysninger, som Arbejdsmarkedets Erhvervsråd har hentet hjem i nogle undersøgelser.

En virkelig offensiv arbejdsmarkedspolitik ville vel rette sig imod det problem, at der sker en udvikling på arbejdsmarkedet inden for nogle forkerte sektorer. Men der er ingenting i denne redegørelse om en offensiv arbejdsmarkedspolitik, som virkelig angiver nogle styringsmekanismer, hvor arbejdsministeren, hvor regeringen vil gå ind og ændre på den udvikling, som er i gang i dannelsen af nye arbejdspladser.

Det er endvidere frustrerende og dybt fortvivlende, at denne offensive politik ikke indeholder ret meget – eller noget – om at bekæmpe arbejdsløshed. Her er der ingen offensiv, og det er jo grundlaget for den dybe politiske modsætning, der er mellem arbejdsministerens sigte med en arbejdsmarkedspolitik og vores sigte med en arbejdsmarkedspolitik.

Derefter vil vi godt tage fat på familien og arbejdspladsen. Vi er også uenige i, at det er de to hovedstæder, hvor det enkelte menneske skal finde tryghed. Vi finder, at det sociale liv i nærmiljøet med et kulturelt indhold og indflydelse på egen livssituation giver lige så stor tryghed og er et lige så stort stædt for tryghed. Men hvis man gik med på arbejdsministerens idé om, at det var familien og arbejdspladsen, der var hovedstæderne for tryghed, hvorfor retter man så ikke en offensiv imod netop dette problem? Hvorfor er regeringen ikke langt mere offensiv over for arbejdsløshedsproblemet særlig i forbindelse med de enlige forsørgere?

Det er hult. Men regeringens familievenlige betragtninger skal bruges i en helt anden sammenhæng, nemlig til at sælge den fleksible arbejdstid, som er arbejdsgiverens modtræk til en nedsat arbejdstid. Det er den nedsatte arbejdstid, der skal styrke familielivet og ikke det, at den ene part går, når den anden kommer hjem. Den slags karruselfamilier er ikke noget at bygge en offensiv arbejdsmarkedspolitik på.

I anden runde vil jeg vende tilbage til uddannelsesspørgsmål og tage fat på de ting, der også mangler en hel del af her.